

Sygn. I C 73/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w S. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Kopania
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2019 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa W. C.

przeciwko P. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt IC 73/18

UZASADNIENIE

Powód, W. C. wniósł przeciwko pozwanemu, P. S. pozew z żądaniem zapłaty kwoty 85.000 zł. tytułem odszkodowania za nieudolne reprezentowanie powoda, w toku postępowania przygotowawczego i postępowania sądowego w sprawie o sygn. (...).

Na uzasadnienie wskazał, że pozwany nie włączył się aktywnie w obronę powoda. Tylko jeden raz w toku postępowania przygotowawczego złożył zażalenie na postanowienie Sądu o zastosowaniu wobec powoda środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Ponadto nie reagował na prośby powoda, by się spotkać, nie napisał żadnego pisma do sprawy karnej, a na prośbę żony powoda, by omówić sprawę karną z powodem oświadczył, że „nie ma czasu na głupoty”.

Pozwany, P. S., wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Przyznał, że pełnił funkcję obrońcy z urzędu powoda w sprawie (...). Jednak podał, że obowiązki swe wykonywał prawidłowo i skutecznie. Wskazał, że być może nie spotkał się z powodem w czasie, gdy ten przebywał w Areszcie Śledczym w S.. Podkreślił jednak, że charakter sprawy karnej nie był tego rodzaju, by wystąpiła potrzeba osobistego kontaktu obu stron. Podał, że sprawa karna była oczywista co do popełnienia przez powoda zarzucanego mu czynu, a

problem występował jedynie w części dotyczącej wymiaru kary. Sam powód poddał się dobrowolnie karze w trybie art. 335 k.p.k., a zatem omówienie sprawy z powodem nie było konieczne. Jednocześnie zaprzeczył, by do małżonki powoda wypowiedział słowa, że „na głupoty nie ma czasu”. Podał, że wobec żadnego klienta nie użyłby takich słów. Przyznał, iż regularnie spotykał się z żoną powoda, a jej towarzyszył A. S.. Rozmowy te odbywały się w kulturalnej atmosferze i dotyczyły sprawy powoda, którą pozwany na bieżąco monitorował. Podkreślił, że powód nie wyrażał braku zaufania do pozwanego w czasie wykonywania przez niego funkcji obrońcy z urzędu i nie wnosił o zmianę obrońcy. Wskazał, że zapoznał się z aktami sprawy karnej i podejmował działania adekwatne do sytuacji procesowej, w której znalazł się powód, wpierv jako podejrzany, a następnie jako oskarżony.

Sąd ustalił:

W dniu 13 lutego 2015r. Sąd Rejonowy w S. w sprawie (...), (...)zastosował wobec powoda środek zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy. Pismem z dnia 19 lutego 2015r. pozwany, występując jako obrońca powoda, złożył zażalenie na powyższe orzeczenie sądowe (**bezsportne**, nadto zażalenie z dnia 19 lutego 2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

Zarządzeniem z dnia 24 lutego 2015r. Prezes Sądu Rejonowego w S., na podstawie art. 79 par 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 81 par 1 k.p.k. wyznaczył powodowi w sprawie jw. obrońcę z urzędu w osobie adwokata P. S. (**bezsportne**, nadto zarządzenie Prezesa Sadu Rejonowego w S. z dnia 24 lutego 2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 26 lutego 2015r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 lutego 2015r. (**bezsportne**, nadto postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 26.02.2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

W toku postępowania przygotowawczego (...), w czasie, gdy pozwany pełnił rolę obrońcy powoda, W. C. w dniu 18 lutego 2015r., w dniu 19 lutego 2015., w dniu 3 marca 2015r., w dniu 12 marca 2015r., w dniu 5 kwietnia 2015r., w dniu 24 kwietnia 2015r., w dniu 11 czerwca 2015r. oraz w dniu 11 sierpnia 2015r. składał wnioski o zmianę środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na dozór policji. Wnioski te sporządzał samodzielnie. Prokuratura Rejonowa w S. nie uwzględniła żadnego wniosku powoda (**bezsportne**, nadto postanowienie Prokuratury Rejonowej S. z dnia 04.03.2015r., 12.03.2015r., 18.03.2015r., 17.04.2015r., 27.04.2015r., 18.06.2015r., 17.08.2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

Postanowieniem z dnia 7 maja 2015r. Sąd Rejonowy w S. przedłużył stosowanie wobec powoda środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 11 lipca 2015r.

Następnie, postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w S. przedłużył stosowanie wobec powoda tymczasowego aresztowania do dnia 11 września 2015r.

Powód wywiódł zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie. Zażalenie to sporządził samodzielnie.

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 7 lipca 2015r. utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 czerwca 2015r. (**bezsportne**, nadto postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 07.05.2015r., postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 26.09.2015r., zażalenie powoda, postanowienie Sądu Okręgowego w S., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

W dniu 31 sierpnia 2015r. do Sądu Rejonowego w S. wpłynął przeciwko powodowi akt oskarżenia o przestępstwa z art. 13 par 1 k.k. w zw. art. 156 par 1 pkt 2 k.k. i art. 157 par 2 k.k. przy zast. art. 11 par 2 k.k., art. 281 k.k., art. 190 k.k. i art. 190 par 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 191 par 2 k.k. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. (...). (**bezsportne**, nadto akt oskarżenia, akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

W toku postępowania (...) Sąd Rejonowy w S. wydał w dniu 8 września 2015r. wydał postanowienie o utrzymaniu i przedłużeniu stosowania wobec powoda tymczasowego aresztowania. Pozwany nie stawiał się na posiedzenie Sądu.

Powód złożył zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie sądowe. Sporządził je samodzielnie.

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 25 września 2015r. utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 września 2015r. (**bezsportne**, nadto protokół posiedzenia z dnia 8 września 2015r., k. 239, postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 września 2015r., zażalenie powoda, postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 25.09.2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

W dniu 18 września 2015r. powód złożył do Sądu Rejonowego w S. wniosek o dobrowolne poddanie się karze 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 3.000 zł i zadośćuczynienia dla pokrzywdzonego w kwocie 15.000 zł. (**bezsportne**, nadto wniosek powoda z dnia 18 września 2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

Postanowieniem z dnia 29 września 2015r. Sąd Rejonowy w S. nie uwzględnił wniosku powoda z dnia 18 września 2015r. o zmianę środka zabezpieczającego w postaci tymczasowego aresztowania na dozór policji (**bezsportne**, nadto postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 29.09.2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

Postanowieniem z dnia 26 października 2015r. Sąd Rejonowy w S. orzekł, iż udział obrońcy oskarżonego adwokata P. S. nie jest obowiązkowy i zwolnił go z pełnienia funkcji obowiązków obrońcy oskarżonego, W. C. (**bezsportne**, nadto postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 października 2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

W sprawie (...) Sąd Rejonowy w S. uwzględnił w całości wniosek powoda z dnia 18 września 2015r. i uznał, iż wina W. C. i okoliczności popełnienia zarzucanych mu przestępstw nie budzą wątpliwości i wyrokiem z dnia 4 grudnia 2015 r. W. C. został uznany za winnego tego że:

- w dniu 11 lutego 2015 r. w S., uderzając nożem o ostrzu o długości ok. 7 cm w okolice podżebrza lewego usiłował spowodować u B. W. chorobę realnie zagrażającą życiu, zamierzonego celu nie osiągając z uwagi na rodzaj odzieży w jaką był ubrany B. W., przy czym w wyniku zadanego urazu B. W. doznał obrażeń ciała w postaci rany klutej podżebrza lewego naruszając czynności narządu ciała na okres czasu nie dłuższy niż 7 dni tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 157 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk;

- w dniu 9 lutego 2015 r. w S., działając w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej ze sklepu (...) przy ul. (...) rzeczy w postaci butelki whisky m-ki L. o pojemności – 0,5 litra i wartości 84,99 zł bezpośrednio po dokonaniu kradzieży tej rzeczy, użył wobec pracownika ochrony sklepu (...) przemocy w postaci uderzenia pięścią twarz, tj. za przestępstwo z art. 281 k.k.;

- w dniu 9 lutego 2015 r. w S. wypowiadając słowa „i tak zginiesz” groził B. W. pozbawieniem życia, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia groźby tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.;

- w dniu 11 lutego 2015 r. w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wypowiadając dwukrotnie słowa „ i tak cię zabiję” groził B. W. pozbawieniem życia, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia groźby tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- w dniu 14 lipca 2014 r. w P. w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci wynagrodzenia za pracę, poprzez przesłanie wiadomości SMS groził A. L. pozbawieniem życia tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k.

Za powyższe czyny W. C. został skazany m.in. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (**bezsportne**, nadto dowód: wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 01.12.2015r., akta Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...)).

W czasie, gdy pozwany był pełnomocnikiem powoda, nie zgłaszał zastrzeżeń co do zachowania pozwanego jako obrońcy. Z pozwanym kontaktowała się żona powoda, A. C.. Pozwany informował ją o stanie sprawy karnej. A. C. odwiedzała kancelarię pozwanego średnio 2 – 3 razy w tygodniu. Nadto utrzymywała z pozwanym kontakt telefoniczny. Żona powoda kontaktowała się z pozwanym również na prośbę powoda oraz w sprawach, które powód jej zgłaszał. Pozwany nie odmawiał wizyt.

Dowód: zeznania świadka A. C., k. 189.

Pismem z dnia 10 maja 2015r. powód zwrócił się do pozwanego o sporządzenie zażalenia na postanowienia Sądu Rejonowego w S. o przedłużenie tymczasowego aresztu.

Dowód: pismo powoda z dnia 10.05.2015r., k. 9.

Pismem z dnia 4 czerwca 2015r. powód skierował do pozwanego prośbę o spotkanie na terenie Aresztu Śledczego w S. w celu rozmowy na temat złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze i złożenia takiego wniosku.

Dowód: pismo powoda z dnia 04.06.2015r., k. 5.

Pismem z dnia 8 lipca 2015r. powód zwrócił się do pozwanego o sporządzenie zażalenia na postanowienie w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztu.

Dowód: pismo powoda z dnia 08.07.2015r., k. 8.

Pismem z dnia 3 września 2015r. powód zwrócił się do pozwanego o sporządzenie zażalenia na postanowienie w przedmiocie tymczasowego aresztowania.

Dowód: pismo powoda z dnia 03.09.2015r., k. 6.

Pismem z dnia 10 września 2015r. powód zwrócił się do pozwanego o sporządzenie wniosku o dobrowolne poddanie się karze.

Dowód: pismo powoda z dnia 10.09.2015r., k. 7.

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Sądu Rejonowego w S. o sygn. (...) oraz na zeznaniach świadka, A. C., które Sąd uznał w całości za wiarygodne z uwagi na ich spontaniczny i logiczny charakter.

Powód oparł swe żądanie zapłaty odszkodowania na twierdzeniu, iż pozwany nienależycie reprezentował powoda jako obrońca w sprawie (...). Wskazał, że poza sporządzeniem zażalenia postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 lutego 2015r. na tymczasowe aresztowanie, które notabene nie zostało uwzględnione przez sąd odwoławczy, nie złożył żadnego pisma do sprawy. Zarzucił, że pozwany nie stawiał się na posiedzenia sądu w sprawie jw., a w ocenie powoda, byłoby lepiej, gdyby pozwany w nich uczestniczył. Podkreślał, że nie otrzymał od pozwanego żadnej pomocy, np. pozwany nie spotkał się z nim w Areszcie Śledczym w S., a takie spotkanie dużo zmieniłoby w sprawie karnej. Nadto wskazał, że gdyby to pozwany napisał pismo o dobrowolne poddanie się karze, to efekt byłby lepszy aniżeli w sytuacji, gdy wniosek ten pochodził bezpośrednio od powoda. Podał, że żadaną kwotę odszkodowania składa się 10 miesięczne wynagrodzenie adwokata, czyli 10 x 8.500 zł.

Powyższe twierdzenia prowadzą do wniosku, że zgłoszone roszczenie należy ocenić pod kątem art. 471 k.c., w myśl którego dłużnik jest zobowiązany do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zobowiązany winien zaś swe obowiązki wykonywać z należyłą starannością.

Do uwzględnienia żądania niezbędne jest w pierwszej kolejności wykazanie przez powoda, iż doszło do nienależytego wykonania obowiązków pozwanego jako obrońcy powoda w postępowaniu (...), w tym wskazanie konkretnych naruszeń określonych obowiązków fachowego pełnomocnika (art. 6kc).

Powód, zdaniem Sądu, nie sprostął powyższemu.

Bezsporne jest, że pozwany pełnił funkcję obrońcy powoda w sprawie (...) od dnia 24 lutego 2015r. do dnia 26 października 2015r., a także, że sporządził zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 lutego 2015r. o zastosowaniu wobec powoda środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Analiza akt sprawy karnej (...) prowadzi do wniosku, że wnioski o zmianę środka zapobiegawczego sporządzał powód samodzielnie (8 takich wniosków) oraz, że powód samodzielnie wywiódł zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 czerwca 2015r. w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania powoda do dnia 11 września 2015r., oraz, iż samodzielnie sporządził wniosek z dnia 18 września 2015r. o dobrowolne poddanie się karze.

Fakt sporządzenia przez powoda samodzielnie wniosków procesowych w sprawie karnej nie świadczy o nienależyтым wykonywaniu obowiązków obrońcy przez pozwanego. Pozwany wskazał bowiem, że istotne w sprawie było złożenie zażalenia na pierwsze postanowienie Sądu o zastosowaniu wobec powoda środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i tę czynność pozwany wykonał. Składanie wniosków o zmianę zastosowanego środka zapobiegawczego w toku sprawy karnej pozwany uznał za czynności niecelowe, nie mające szans powodzenia. Powyższe znajduje potwierdzenie wprost w aktach sprawy (...), albowiem wszystkie wnioski powoda w powyższym zakresie zostały, wpięrow przez Prokuraturę Rejonową w S., a następnie przez Sąd Rejonowy w S. oddalone. Również zażalenie powoda na postanowienie z dnia 26 czerwca 2015r. nie zostało uwzględnione. Zatem ocena sytuacji prawnej dokonana przez pozwanego w oparciu o analizę akt sprawy karnej i własne doświadczenie życiowe, iż czynności powyższe są niecelowe, okazała się słuszna.

Również samodzielne sporządzenie przez powoda wniosku o dobrowolne poddanie się karze nie świadczy, zdaniem Sądu, o nienależyтым wykonaniu obowiązków przez pozwanego.

Wskazać bowiem należy, iż powód był aktywny w toku sprawy karnej, składał wnioski procesowe opisane wyżej. To m.in. czynny udział powoda w sprawie karnej (...) legł u podstaw podjęcia przez Sąd decyzji o zwolnieniu pozwanego z pełnienia obowiązków obrońcy oskarżonego, W. C. (vide postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 26.10.2015r.). Sąd uznał, że stan zdrowia psychicznego powoda pozwala na udział w postępowaniu i prowadzeniu obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Twierdzenia powoda, jakoby sporządzenie przez pozwanego wniosku o dobrowolne poddanie się karze przyniosłoby powodowi korzyść w postaci mniejszego wymiaru kary, należy uznać za dowolne i nieuzasadnione. Brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż fakt, że pozwany nie sporządził wniosku o dobrowolne poddanie się karze, lecz wniosek ten pochodził od powoda, negatywnie wpłynął na sytuację procesową powoda.

Nadto, zebrany w sprawie materiał dowodowy zaproponowany przez powoda, tj. zeznania świadka A. C., w żadnym stopniu nie potwierdził stawianych zarzutów wobec pozwanego. Świadek zeznała bowiem, że pozwany w czasie pełnienia funkcji obrońcy z urzędu dla powoda tłumaczył żonie powoda sytuację, w której znalazł się powód, informował też ją o stanie sprawy karnej i spotykał się z nią, gdy o to prosiła, również wówczas, gdy prosił o to powód. Świadek podała, że spotkania odbywały się w spokojnej atmosferze. Powyższe przeczy twierdzeniom powoda, jakoby pozwany bagatelizował sprawę powoda oraz, by stwierdził, że „nie ma czasu na głupoty”.

Co do kontaktów powoda z pozwanym, to bezsporne jest, że pozwany nie odwiedził pozwanego w Areszcie Śledczym w S.. Pozwany wskazał, że osobisty kontakt z powodem był zbędny, albowiem pozwany na bieżąco kontaktował się żoną powoda, co wynika wprost z zeznań świadka A. C., o czym była mowa wyżej. Nadto pozwany wskazał, że analizował akta sprawy karnej, na bieżąco wiedział, co w sprawie się dzieje. Nie występowała sytuacja, która wymagałaby osobistego kontaktu stron w Areszcie Śledczym w S., albowiem sprawa powoda miała charakter oczywisty w zakresie popełnienia przez niego zarzucanych mu czynów, a kwestią oceną pozostał jedynie wymiar kary. Z momentem złożenia przez powoda wniosku o dobrowolne poddanie się karze, rola pozwanego jako pełnomocnika w tym zakresie została zminimalizowana.

W zakresie zarzutów, iż pozwany nie stawiał się na posiedzenia sądu w sprawie karnej są również bezzasadne. Pozwany nie miał bowiem obowiązku stawiennictwa na tych posiedzeniach.

Reasumując powyższe, działanie pozwanego w czasie pełnienia funkcji obrońcy powoda z urzędu w sprawie (...) nie nosiło cech nienależytego wykonania obowiązków. Nadto nie doprowadziło do żadnej szkody po stronie powoda.

Dlatego też żądanie, na podstawie art. 471 k.c. stosowanego a contratio należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 par 1 k.p.c. w zw. z par 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokacie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.), mając na uwadze, iż powód przegrał niniejszy spór w całości. Na koszty pozwanego złożyło się wynagrodzenia fachowego pełnomocnika w kwocie 5.400 zł. oraz opłata od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na oryginale właściwy podpis.